

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IV./2017
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 491/2016
populárny názov	Pochybnosti o nestrannosti sudcu
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.02.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Samotná skutočnosť, že namietaný sudca už raz bol v inej veci vylúčený z dôvodu jeho pomeru k účastníkovi konania, pričom obsahom námietky zaujatosti je identický dôvod a ide o toho istého účastníka, ktorý je zároveň aj väčšinovým spoločníkom účastníka v namietanej veci, podľa názoru ústavného súdu poskytuje dostatočný základ pre konštatovanie, že existujú oprávnené pochybnosti o nestrannosti namietaného sudcu z objektívneho hľadiska.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je v procesnej pozícii žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné, ktorého predmetom je zaplatenie 759 876,14 € s príslušenstvom a vzájomný návrh. Okresný súd medzitýmnym rozsudkom v označenom konaní rozhodol o určení neplatnosti nájomnej zmluvy, na základe ktorej sa žalobca domáha svojho nároku proti sťažovateľovi. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom koná Krajský súd v Prešove. Sťažovateľ podaním z 9. novembra 2015 vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi krajského súdu JUDr. M. K., z dôvodu pomeru zákonného sudcu k žalobcovi. Sťažovateľ túto námietku odôvodnil tým, že sudca má blízky priateľský vzťah k osobám priamo personálne a majetkovo spriazneným s osobou žalobcu. O tejto námietke zaujatosti rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že zákonného sudcu z konania a rozhodovania nevyhlúčil.
z odôvodnenia	Ústavný súd zistil, že napriek pomerne veľkému rozsahu písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tvoria právne úvahy a závery najvyššieho súdu len jeho malú časť. Závery najvyššieho súdu sú podľa názoru ústavného súdu arbitrárne, nekonzistentné, v kontraste s predchádzajúcou časťou odôvodnenia, kde najvyšší súd cituje vyjadrenie namietaného sudcu, ktorý sa cíti byť nezaujatým v danej veci. Vyjadrenie namietaného sudcu je prinajmenšom nedôveryhodné a rozporuplné, vyvrátené písomnosťou, ktorá tvorí súčasť iného súdneho spisu a ktorej kópiu predložil sťažovateľ na podporu svojich tvrdení v tomto konaní, ako aj k svojej námietke zaujatosti aj napriek skutočnosti, ktorú sám potvrdzuje: „... Hoci bol vylúčený vo veci uvedenej žalovaným, nebol však vylúčený v ostatných konaniach vedených na Okresnom súde Humenné, kde sťažovateľ uvádzal prakticky totožné dôvody na vylúčenie ako je tomu v tomto podaní. Čo sa týka pomeru k Ing. J. M., tento je aj v súčasnosti priateľský a s touto osobou sa stretáva pri rôznych spoločenských či

	<p><i>kultúrnych podujatiach. Takisto sa stretáva, avšak maximálne raz ročne, s jeho synom JUDr. J. M.. Sudca však zároveň uviedol, že neviem ani sa nikdy nezaujímal, kto vystupuje za spoločnosti ... resp. ďalšie spoločnosti, ktoré spomína vo svojom podaní sťažovateľ. Zdôraznil, že V.S. pozná iba zo súdnych pojednávani, kde vystupoval ako účastník konania či svedok a nie je k nemu v žiadnom pomere. Tvrdenia žalovaného považujem za účelové, zavádzajúce a nepravdivé.“</i> Toto vyjadrenie namietaného sudcu okrem iného potvrdzuje skutočnosť, že bol vylúčený v inej veci z dôvodu možnej zaujatosti, a je najmä v rozpore s jeho skorším názorom vo veci vedenej pred okresným súdom, kde sám inicioval svoje vylúčenie, pretože sa cítil byť zaujatý, a to z toho dôvodu, že J.M. mal byť vlastníkom akcií tej istej spoločnosti, ktorá ako väčšinový spoločník žalobcu vystupuje v konaní, v ktorom bola vznesená námietka zaujatosti. Ústavný súd ďalej konštatuje, že uvedené v kontexte ďalších dôkazov následne produkovaných sťažovateľom v priebehu tohto konania podporuje záver ústavného súdu o arbitrárnosti záveru najvyššieho súdu o neexistencii pochybností o nezaujatosti sudcu z objektívneho hľadiska. Ústavný súd po preskúmaní celého odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd pri posudzovaní otázky možnej zaujatosti namietaného sudcu neskúmal ani pravdivosť tvrdení o majetkovom a personálnom pozadí spoločnosti žalobcu namietaných sťažovateľom, len vychádzal z vyjadrenia namietaného sudcu, ktoré je rozporuplné a popiera obsah jeho skoršieho vyjadrenia v inej veci týkajúcej sa spoločnosti, a tak dospel k arbitrárnemu záveru, že nemožno mať objektívne pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci so záverom najvyššieho súdu o neexistencii pochybností o nestrannosti namietaného sudcu z objektívneho hľadiska nesúhlasí.</p> <p>S prihliadnutím na uvedené a v súlade so svojou ustálenou judikatúrou ústavný súd dospel k záveru, že v predloženom prípade bolo porušené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia nedáva relevantné odpovede na výhrady nastolené sťažovateľom v námietke zaujatosti, pričom záver o neexistencii objektívnych pochybností o nezaujatosti namietaného sudcu je arbitrárny, ústavný súd dospel k záveru, že v okolnostiach prípadu napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu jeho označeného základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2015 porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2015zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 1/95, I. ÚS 37/95, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 36/2010, III. ÚS 332/09, III. ÚS 24/05, I. ÚS 73/97, III. ÚS 16/00 ESLP: Delcourt v. Belgicko zo 17. januára 1970, Padovani v. Taliansko z 26. februára 1993, Pullar v. Spojené kráľovstvo, Buscemi v. Taliansko zo 16. septembra 1999</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>kľúčové slová</p>	<p>rozhodnutie-procesnej povahy dokazovanie-hodnotenie dôkazov arbitrárnosť sudca-námietka zaujatosti sudca-vyhlásenie o predpojatosti</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 691/2016</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Ochrana osobnosti a sloboda prejavu</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Jana Baricová</p>

druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	28.02.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 26 ods. 2
analytická právna veta	Pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti musí byť vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk. Ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať a aplikovať v súlade s ústavou. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu, samozrejme, neznamená rezignáciu na ochranu osobnosti. Znamená to však, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v denníku SME 3. marca 2009 zverejnil článok s názvom „O Ski Park Ružomberok je bitka, súdna“, ktorý okrem iného obsahuje aj výrok, ktorý bol predmetom súdneho konania pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) o ochranu osobnosti, ktorou sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti sťažovateľovi – vydavateľovi denníka SME ako odporcovi povinnosť uverejniť v denníku SME ospravedlnenie v znení definovanom v petite žaloby a aby súd zaviazal sťažovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 eur. Dňa 10. júna 2010 okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom, ktorý doplnil rozsudkom zo 6. decembra 2012. Návrh navrhovateľa v časti o uverejnenie ospravedlnenia zamietol, sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy 10 000 eur, vo zvyšku náhrady nemajetkovej ujmy návrh zamietol a žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu (okrem zamietavého výroku) podal sťažovateľ odvolanie, ktorému Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 25. júna 2013 nevyhovel, teda rozsudok v napadnutých častiach potvrdil v spojení s dopĺňacím rozsudkom a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, ktoré najvyšší súd odmietol uznesením z 26. apríla 2016.
z odôvodnenia	Jadrom ochrany ľudských práv je vždy snaha o maximalizáciu hodnôt slobody, rovnosti a dôstojnosti jednotlivcov, ktoré predstavujú určité spojené nádoby, kde nie je možná ich absolutizácia, ale len rozumné vyvažovanie (III. ÚS 351/2012). Všetky základné práva a slobody sa chránia v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody, a teda aj slobody prejavu možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom, t. j. musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality. V každom konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) namietaného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. V posudzovanom prípade došlo k obmedzeniu slobody prejavu sťažovateľa na zákonomnom podklade, ktorý tvorili ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom zároveň išlo o obmedzenie, ktoré sledovalo ochranu práva na súkromie, resp. práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, čo nepochybne možno považovať za legitímny cieľ. Za týchto okolností bolo z hľadiska zvažovania ústavnej akceptovateľnosti namietaného rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, potrebné zo strany ústavného súdu posúdiť, či bol zásah do slobody prejavu sťažovateľa primeraný, t. j. či zodpovedal zásade proporcionality. V namietanom konaní bolo nepochybne preukázané, že sťažovateľ v dotknutom

článku uviedol o navrhovateľovi aj nepravdivú informáciu, čím došlo zo strany sťažovateľa k zásahu do jeho osobnostných práv. To nerozporoval v konečnom dôsledku ani sťažovateľ, ktorý v priebehu konania 9. apríla 2009 uverejnil ospravedlnenie v znení, ktorého sa navrhovateľ v konaní domáhal. Okresný súd vyhodnotil uverejnené ospravedlnenie za postačujúce morálne zadosťučinenie, preto návrh v tejto časti zamietol, s čím sa krajský súd stotožnil v celom rozsahu. Vychádzajúc z uvedeného bolo kľúčovou úlohou ústavného súdu v tomto konaní posúdiť, či krajský súd namietaným rozsudkom ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol v spore o ochranu osobnosti medzi sťažovateľom a navrhovateľom, u ktorého malo podľa záverov okresného súdu potvrdených krajským súdom dôjsť uverejnením nepravdivej informácie k nepripustnému zásahu do jeho osobnostných práv, a to takému, ktorý zakladá aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Hodnotiac argumentáciu sťažovateľa ústavný súd zastáva názor, že nepresnosti, ktorej sa sťažovateľ dopustil v inkriminovanom článku, za ktorú sa ospravedlnil, nemožno venovať takú váhu, akú jej pripísal vo svojom rozsudku krajský súd v spojení s rozsudkom okresného súdu. Požiadavke objektívneho a spravodlivého posúdenia skutkových okolností sporu zodpovedá posúdenie uverejneného článku v kontexte jeho obsahu ako celku a v súlade s § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka zohľadnenie spoločenského postavenia navrhovateľa v čase zverejnenia nepravdivej informácie. Vo veci sťažovateľa kvalifikoval ústavný súd postup krajského súdu ako nezákonný exces, ktorý nerespektoval kritériá aplikovateľnosti § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že základné práva sťažovateľa zaručené čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy boli porušené.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd zdôrazňuje, že v posudzovanej veci je sťažovateľ vydavateľom denníka SME, v ktorom bol namietaný článok uverejnený. Sťažovateľ je teda v danom prípade „nosiťom“ slobody prejavu, a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám, ktorú bolo potrebné pri rozhodovaní predmetnej veci zo strany všeobecných súdov primeraným spôsobom zohľadniť. Cieľom namietaného článku bolo nepochybne odkrývanie nekalých praktík pri prevode majetku s účasťou mesta, teda veci verejného záujmu.

Okresný súd neposudzoval uverejnený článok ako celok, ale navrhovateľom namietaný nepravdivý údaj v článku posúdil ako rozhodujúci pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nezohľadnil námietky sťažovateľa vzťahujúce sa na existenciu povesti navrhovateľa, ale naopak, nepravdivú informáciu považoval za takú, v dôsledku ktorej došlo k zníženiu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa v spoločnosti.

Dôstojnosť je eticko-morálna kategória, prostredníctvom ktorej človek požíva úctu a vážnosť v sociálnych vzťahoch, aký hodnotný je ten človek pre nás – okolie a pre seba samého. Jej základom je požiadavka jednotlivca voči sebe samému konať tak, aby neponížil svoju dôstojnosť. Osobnostná a sociálna hodnota každého človeka (jeho povest') sa vytvára počas jeho života prakticky od dospelosti prostredníctvom jeho činov, súladu jeho slov a činov, prostredia, v ktorom sa pohybuje, povesti osôb, s ktorými sa stýka a komunikuje. V zjednodušenom ponímaní je konkrétny človek vnímaný okolím ako človek s dobrou povest'ou a človek so zlou, resp. pochybnou povest'ou.

Ústavný súd nepovažoval za správne, ak všeobecné súdy rozhodujúce o veci nezohľadnili, resp. nedostatočne zohľadnili spoločenské postavenie navrhovateľa v čase uverejnenia nepravdivej informácie z pohľadu jeho existujúcej povesti, ak nedôsledne vyhodnotili dôkazy, ktoré v konaní predložil sťažovateľ, a pri priznaní nemajetkovej ujmy prihliadali len na svedecké výpovede svedkov navrhnutých navrhovateľom, ktoré navyše priznali blízky vzťah k navrhovateľovi. Takýto prístup všeobecných súdov nenesie znaky spravodlivého procesu. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že krajský súd stotožniac sa s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu vyhodnotil ujmu vzniknutú na povesti navrhovateľa ako závažnú, pričom o jeho povesti vyslovil pochybnosti.

V namietanom rozsudku izolovaným posúdením časti článku krajský súd (a pred ním aj okresný súd) dospel k záveru, že práve v dôsledku tejto informácie začal byť navrhovateľ vnímaný ako „zločinec, či výpalník“, čím došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti. Pokiaľ si krajský súd takýto záver

	<p>okresného súdu osvojil, ide o účelové (zámerne zjednodušené) vyvodzovanie kľúčových záverov na potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu, čo podľa názoru ústavného súdu spochybňuje napadnutý rozsudok ako celok. Predmet sporu vymedzil navrhovateľ výlučne namietaným porušením časti článku o jeho „vyšetrovacej väzbe za výpalníctvo bratislavských firiem“, hoci článok na viacerých miestach obsahuje negatívne informácie o osobe navrhovateľa a jeho podnikateľských aktivitách, voči čomu sa však nebránil. Namietané rozhodnutia všeobecných súdov sú za daných okolností spornými.</p> <p>Ústavný súd v závere konštatuje, že v posudzovanej veci sťažovateľa, ktorý má ako vydavateľ denníka SME pri ochrane slobody prejavu v zmysle judikatúry ESĽP i ústavného súdu privilegované postavenie, uverejnil v tomto periodiku informácie o veciach verejného záujmu (týkajúce sa pochybnosti o zákonnosti vlastníctva majetku s účasťou mesta), ktoré nemožno v zásade ako celok považovať za nepravdivé. Za daných okolností nemožno podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovať záver krajského súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu uprednostnil jednostranne ochranu osobnostných práv navrhovateľa do takej miery, že mu priznal aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bez preukázania príčinnej súvislosti medzi zverejnenou nepravdivou informáciou a existujúcou povestou navrhovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ uverejnením jedinej nepravdivej informácie v článku nespôsobil dôsledky požadované ustanovením § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto je jeho výklad tohto ustanovenia ústavne nekonformný, z ústavného hľadiska neakceptovateľný a neudržateľný.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2013 porušené boli.</u></p> <p><u>Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2013 v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo 6. decembra 2012 vo výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy 10 000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v časti o trovách prvostupňového a odvolacieho konania, zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	<p>ÚS SR: III. ÚS 351/2012, PL. ÚS 7/96, I. ÚS 4/02, I. ÚS 36/02, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 233/04, III. ÚS 25/06</p> <p>ÚS ČR: I. ÚS 156/99</p> <p>ESĽP: Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. 4. 1995, Bladet Troms a Stensaas proti Nórsku z 20. 5. 1999, Fressoz a Roire proti Francúzsku, rozsudok z 21. 1. 1999, De Haes a Gijssels proti Belgicku</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>občianske súdne konanie-občiansko-právne konanie</p> <p>ochrana osobnosti</p> <p>arbitrážnosť</p> <p>ujma, náhrada škody-nemajetková ujma</p>

spisová značka	III. ÚS 825/2016
populárny názov	Zastavenie exekúcie
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	28.02.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>

analytická právna veta	Pri rozhodovaní exekučného súdu o zastavení exekúcie nemôže obstať výklad ustanovenia § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku (súd exekúciu zastaví ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané), podľa ktorého toto ustanovenie nemožno aplikovať v prípade, keď tvrdený dôvod zastavenia exekúcie je hmotnoprávnej povahy.
skutkový stav a základné fakty	Uznesením zo 14. júla 2015 okresný súd zamietol návrh sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní na zastavenie exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku a na povolenie jej odkladu a aj návrh sťažovateľa na čiastočné zastavenie exekúcie z dôvodu, že sa vykonáva neprimeraným spôsobom, keď postihuje majetok v podstatne väčšej hodnote, ako je exekvovaná suma. Vo vzťahu k návrhu na zastavenie exekúcie pre existenciu iného dôvodu, pre ktorý je táto nepripustná, okresný súd poukázal na to, že o podaní sťažovateľa obsahujúcom tento návrh bolo právoplatne rozhodnuté uznesením z 21. augusta 2013. Neskoršie podanie sťažovateľa doručené súdu 27. mája 2015 vyhodnotil ako oneskorene podaný návrh na doplnenie chýbajúceho výroku označeného uznesenia podľa § 166 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd uznesením z 11. novembra 2015 uznesenie okresného súdu po jeho preskúmaní vo všetkých výrokoch potvrdil.
z odôvodnenia	Exekučný poriadok poskytuje povinnému v zásade dva typy obrany proti exekúcii. Tou prvou sú námietky proti exekúcii, ktoré v zmysle § 50 a nasl. Exekučného poriadku môže povinný vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia nepripustná, alebo ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Tou druhou je práve možnosť podať návrh na zastavenie exekúcie, ak je tu jeden z dôvodov podľa § 57 Exekučného poriadku; z týchto dôvodov súd zastaví exekúciu aj bez návrhu – stačí, ak sa o ich existencii dozvie a sú preukázané. Zastavenie exekúcie pritom prichádza do úvahy aj z totožných dôvodov, ako aj námietky. Neobstojí stanovisko krajského súdu k § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, že toto ustanovenie nemožno aplikovať v prípade, keď tvrdený dôvod zastavenia exekúcie je hmotnoprávnej povahy. V dôsledku tohto nesprávneho výkladu sa krajský súd nezaoberal tvrdením sťažovateľa, že dlh, pre ktorý sa vedie exekúcia, zanikol jeho riadnym splnením ešte pred vydaním exekučného titulu, o ktorom sa mal dozvedieť až na základe upovedomenia o exekúcii. Týmto tvrdením sa nezaoberal ani okresný súd v uznesení zo 14. júla 2015 vyhodnotiac podanie sťažovateľa ako návrh na doplnenie rozhodnutia v zmysle § 166 OSP. Okresný súd pritom opomenul § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, z ktorého mu vyplýva povinnosť exekúciu zastaviť aj bez návrhu – a teda aj skúmať (ne)existenciu prekážok brániacich jej zákonnému výkonu, a to kedykoľvek počas konania bez ohľadu na to, ako sa o nich dozvedel. Ústavný súd zistil, že krajský súd vo svojom vyjadrení síce správne skonštatoval, že „skutočností, ktoré existovali pred vydaním exekučného titulu (napr. prípadné uhradenie dlhu pred vydaním exekučného titulu), nemožno namietať v námietkach“, avšak úplne opomenul, že predmetom konania pred ním vedeného je návrh na zastavenie exekúcie z dôvodov podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, a nie námietky proti exekúcii. Následne neuviedol žiadne skutočnosti k argumentom sťažovateľa obsiahnutým v jeho sťažnosti. Vo veci sťažovateľa všeobecné súdy nerešpektovali ústavné požiadavky na súdnu a inú právnu ochranu účastníka súdneho konania ako ani garancie na spravodlivé súdne konanie. Nemožno ako logické a koherentné akceptovať ich závery o nepripustnosti, resp. výnimočnosti hmotnoprávnych prekážok výkonu exekúcie, ako aj vylúčenie aplikácie § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku na také prípady. Následkom tohto postoja všeobecných súdov sa ani prvostupňový súd, ani súd odvolací nezaoberali podstatným tvrdením sťažovateľa – tvrdením o neexistencii vymáhaného dlhu, pričom ale ani neposkytli logicky koherentné odôvodnenie tohto postupu. Teda, neposkytli jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vo vzťahu k zásahu do základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

	<p>ústavný súd uvádza, že obsah pojmu majetok tvoria nielen veci, ale aj práva a pohľadávky. Keďže ústavný súd vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, zaoberal sa aj otázkou, či z tohto porušenia nevyplýval aj zásah do jeho základného práva vlastníť a pokojne užívať majetok (I. ÚS 640/2014).</p> <p>Ústavný súd vychádzajúc z toho, že krajský súd ústavne neakceptovateľným rozsudkom porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa toto pochybenie všeobecných súdov <i>per se</i> neznamená, že tvrdenie sťažovateľa o existencii dôvodov na zastavenie exekúcie je pravdivé, a teda že jej vedenie predstavuje nezákonný zásah do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Keďže ústavný súd nezistil reálny zásah do tohto práva sťažovateľa, jeho sťažnosti v tejto časti nevyhovel. Skutočnosť, že všeobecné súdy pochybili vo vzťahu k svojim procesným povinnostiam, totiž automaticky nezakladá zásah do hmotných práv sťažovateľa. Záver o tom, či predmetné uznesenie krajského súdu malo dopad na majetkovú sféru sťažovateľa, bude možné len na základe riadneho dokazovania, v ktorom bude alebo nebude preukázané jeho tvrdenie o výkone exekúcie na už splnenú pohľadávku.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy. Keďže však ustanovenia tohto článku ústavy sú súčasťou základných princípov ústavy a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach (I. ÚS 176/07) o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (m. m. II. ÚS 821/00, I. ÚS 485/2010), ústavný súd ani tejto časti sťažnosti nevyhovel.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline z 11. novembra 2015 porušené boli</u></p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline z 11. novembra 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, III. ÚS 119/03-30, IV. ÚS 115/03, II. ÚS 31/04, I. ÚS 640/2014, I. ÚS 176/07, II. ÚS 821/00</p> <p>EŠLP: Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303 – A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303 – B, Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	exekúcia-nepripustnosť exekúcie exekúcia-exekučné konanie

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 150/2017
populárny názov	Poškodený v trestnom konaní
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	28.02.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Aarhuský dohovor čl. 9 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nemožno účinne vyvodiť paralelu medzi definíciou pojmu zainteresovaná verejnosť, ktorou v zmysle čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru je verejnosť, ktorá môže byť ovplyvnená rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného

	<p>prostredia, a definíciou poškodeného podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku ako osoby, ktorej zákonom chránené práva a slobody boli trestným činom porušené či ohrozené. Účelom Aarhuského dohovoru je zaistiť prístup k verejnosti ku konaniam vo veciach životného prostredia, trestné konanie je zamerané užšie. Možnosť verejnosti ovplyvniť priebeh a výsledok trestného konania je limitovaná zásadami trestného konania (napríklad zásadou prezumpcie nevinny), ktoré ovplyvňujú postavenie subjektov v trestnom konaní a rozsah, v akom môžu ovplyvniť jednotlivé štádiá konania.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ 21. januára 2016 adresoval Prezídium Policajného zboru (ďalej len „prezídium“) trestné oznámenie, v ktorom oznámil, že zrejme došlo k porušeniu zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov a trestnému činu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona tým, že 1. novembra 2015 bol v národnej prírodnej rezervácii Čergovský Minčol s 5. stupňom ochrany prírody zaznamenaný pohyb dvoch motorových vozidiel – štvorkoliek, o čom sťažovateľ predložil fotodokumentáciu. Oznámenie bolo postúpené na vybavenie Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Stará Ľubovňa, obvodnému oddeleniu Ľubotín (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), ktoré ho uznesením č. ORP-79/LU-SL-2016 zo 17. marca 2016 odovzdalo na prejednanie priestupku. Na sťažnosť podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku ho prokurátor uznesením sp. zn. 1 Pn 58/16/7710 z 23. marca 2016 ako nezákonné zrušil z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu. Okresným riaditeľstvom uznesením sp. zn. ČVS: ORP-79/LU-SL-2016 z 25. marca 2016 bolo začaté trestné stíhanie pre prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 2 Trestného zákona. Následne, po doplnení dokazovania výsluchom svedkov, ako i na základe doplneného oznámenia sťažovateľa uznesením sp. zn. ČVS: ORP-79/LU-SL-2016 z 25. mája 2016 vec postúpil Okresnému úradu Stará Ľubovňa, odboru starostlivosti o životné prostredie, pretože dospel k záveru, že výsledky skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Proti tonuto uzneseniu sťažovateľ opäť podal sťažnosť podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku, o ktorej prokurátor rozhodol uznesením sp. zn. Pv 124/16/7710 zo 4. júla 2016 tak, že ju ako podanú neoprávnenou osobou (§ 214 ods. 1 Trestného poriadku) zamietol.</p>
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľ tvrdí, že k uvedenému porušeniu uvedených jeho práv došlo z dôvodu, že prokurátor nepostupoval pri výklade a aplikácii práva v otázke postavenia sťažovateľa v prípravnom trestnom konaní v súlade s požiadavkami Aarhuského dohovoru, resp. rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-240/09, ktoré sa síce primárne vzťahuje na postavenie občianskeho združenia s predmetom činnosti ochrana prírody a životného prostredia v správnom konaní (a nadväzujúcom konaní pred súdom v správnom súdnictve), avšak nevidí dôvod, prečo by jeho aplikácia nemala vplyv aj na iné druhy konaní týkajúcich sa práva na životné prostredie a informácie o ňom.</p> <p>Z označeného uznesenia prokurátora vyplýva, že tento preskúmal na základe podanej sťažnosti napadnuté uznesenie a zistil, že sťažnosť nebola podaná osobou na to v zmysle § 214 ods. 4 Trestného poriadku oprávnenou. Sťažnosť proti uzneseniu o postúpení veci je oprávnený podať len poškodený, resp. obvinený, „pričom nemožno sťažovateľa - oznamovateľa považovať za osobu oprávnenú na podanie sťažností, aj napriek tomu, že je osobou oprávnenou na doručenie uznesenia o postúpení veci na prejednanie priestupku“. Súčasne prokurátor skonštatoval, že „v danom prípade je osobou oprávnenou na podanie sťažnosti len poškodený, ktorým je Slovenská republika zastúpená Okresným úradom v Starej Ľubovni, Odborom starostlivosti o životné prostredie“.</p> <p>Sťažovateľ vyvodil paralelu medzi definíciou pojmu zainteresovaná verejnosť, ktorou v zmysle čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru je verejnosť, ktorá môže byť ovplyvnená rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia, a definíciou poškodeného podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku tiež ako osoby, ktorej zákonom chránené práva a slobody boli trestným činom porušené či ohrozené. Verejnosťou Aarhuský dohovor rozumie jednu alebo viac fyzických alebo právnických osôb a ich združenia, organizácie a skupiny vytvorené v súlade s národnými právnymi predpismi alebo praxou.</p> <p>Pokiaľ prokurátor dospel k záveru, že sťažovateľ nie je poškodeným v intenciách Trestného poriadku, a teda nie je subjektom oprávneným na podanie</p>

	<p>sťažnosti podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku, nemožno mu pričítať ako pochybenie, že inštitút poškodeného v trestnom konaní nevyložil zainteresovanej verejnosti v zmysle Aarhuského dohovoru a na vec neaplikoval rozsudok Súdneho dvora vo veci C-240/09. Zatiaľ čo účelom Aarhuského dohovoru je zaistiť prístup k verejnosti ku konaniam vo veciach životného prostredia, trestné konanie je zamerané užšie. Je síce vedené širším spoločenským záujmom ochrany pred protiprávnym škodlivým správaním fyzických osôb, avšak možnosť verejnosti ovplyvniť priebeh a výsledok trestného konania je limitovaná zásadami trestného konania (napríklad zásadou prezumpcie nevinny), ktoré ďalej ovplyvňujú postavenie subjektov v trestnom konaní a rozsah, v akom môžu ovplyvniť jednotlivé štádiá konania.</p> <p>Netreba opomínať skutočnosť, že trestné konanie nastupuje post hoc po tom, ako k poškodeniu životného prostredia došlo, resp. malo dôjsť a nemá vplyv na rozsah vzniknutej ekologickej ujmy a informovania o nej. To, či konanie, ktoré k nemu viedlo, bude prejednané ako trestný čin alebo ako správny delikt (priestupok), už nemá vplyv na samo životné prostredie. Vo veci, v ktorej sa sťažovateľ domáha postavenia poškodeného, navyše, dotknuté protiprávne konanie bude ďalej prejednané v priestupkovom konaní.</p> <p>Ústavný súd poukazuje tiež na to, že ak v príčinnej súvislosti s trestným činom proti životnému prostrediu bola spôsobená ekologická ujma, ktorú je potrebné považovať za škodu (§ 124 ods. 3 Trestného poriadku), oprávnenia poškodeného v takom prípade vykonáva štát, resp. príslušný orgán štátnej správy starostlivosti o životné prostredie. Uvedené stanovisko má svoju oporu v zákone č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o životnom prostredí“), ktorý okrem toho, že ukladá každému, kto poškodzovaním životného prostredia alebo iným protiprávnym konaním spôsobil ekologickú ujmu, povinnosť obnoviť prirodzené funkcie narušeného ekosystému alebo jeho časti (§ 27 ods. 1 prvá veta zákona o životnom prostredí), tiež ustanovuje ako oprávnený subjekt spôsobenej ekologickej ujmy štát (§ 27 zákona o životnom prostredí). Nemožno teda ani vysloviť, že neexistuje subjekt, ktorý by v trestnom konaní vystupoval ako poškodený a zastával záujem na odstránení novej ekologickej ujmy.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p>ÚS SR: IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05, III. ÚS 74/07 SD EÚ: C-240/09</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	opravný prostriedok-v trestnom práve poškodený

spisová značka	III. ÚS 156/2017
populárny názov	Zjednocujúce stanovisko kolégia najvyššieho súdu
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	21.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2</p>
analytická právna veta	<p>Ústavný súd nepodáva výklad zákonov a v rámci konania o sťažnosti sa zameriava na posúdenie zlučiteľnosti účinkov ich interpretácie a aplikácie s obsahom základných práv a slobôd.</p> <p>Ak zjednocujúce stanovisko kolégia najvyššieho súdu nebolo prijaté na základe iniciatívy sťažovateľa ani v súvislosti s konaním v jeho veci a netýka sa ani jeho individuálnej záležitosti, nie je možné ho považovať za právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, ktoré by v zmysle ustanovení čl. 127 ústavy mohol sťažovateľ namietat' pre porušenie jeho základných práv.</p>

skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 29. apríla 2014 uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Sťažovateľovi bol uložený aj trest prepadnutia vecí a okresný súd ho zaviazal nahradiť škodu spôsobenú trestnými činmi poškodeným.</p> <p>Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením z 5. novembra 2014 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Následne sťažovateľ v tejto trestnej veci podal dovolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením z 30. novembra 2015 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.</p>
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom rozsudkom okresného súdu z 29. apríla 2014</p> <p>V posudzovanom prípade mohol sťažovateľ namietat porušenie v sťažnosti označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom okresného súdu podaním odvolania (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.</p> <p>K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 5. novembra 2014 a uznesením najvyššieho súdu z 30. novembra 2015</p> <p>Pokiaľ sťažovateľ očakáva, že ústavný súd na základe jeho sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podanej pre namietané porušenie jeho základných práv urobí výklad príslušných ustanovení Trestného zákona [§ 38 ods. 1, § 138 písm. e), § 212 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b)] a „nainštruuje“ ich správnu aplikáciu, tak tomuto očakávaniu vyhovieť nemožno. Ústavný súd totiž nepodáva výklad zákonov a v rámci konania o sťažnosti sa zameriava na posúdenie zlučiteľnosti účinkov ich interpretácie a aplikácie s obsahom základných práv a slobôd. Pri výklade a použití ustanovení zákona je však nevyhnutné rešpektovať skutočnosť (a práve dodržanie tohto je predmetom skúmania ústavným súdom), že interpretácia zákona nemôže popierať účel a zmysel právnej úpravy a vo svojich dôsledkoch reštriktívne zasahovať do základných práv a slobôd, ktorých rešpektovanie je súčasťou základných princípov právneho štátu.</p> <p>Je pravdou, že v minulosti v súvislosti s interpretáciou a aplikáciou na vec sťažovateľa sa vzťahujúcich ustanovení Trestného zákona, t. j. s právnou kvalifikáciou trestného činu krádeže spáchaného vlámaním pri vzniku malej škody, vznikali v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov výkladové rozdielnosti v právoplatných rozhodnutiach, avšak práve z tohto dôvodu najvyšší súd pristúpil k prijatiu zjednocujúceho stanoviska (sp. zn. Tpj 78/2011), ktoré bolo výsledkom zákonom práve na to určeného postupu. Najvyšší súd teda využil zákonný prostriedok na to, aby odstránil nejednotnosť súdneho rozhodovania.</p> <p>Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namietal aj závery zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 78/2011 z 12. decembra 2011 a žiadal ho zrušiť. Ústavný súd však tejto jeho požiadavke vyhovieť nemohol, pretože toto stanovisko v okolnostiach daného prípadu nie je možné považovať za právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, ktoré by v zmysle ustanovení čl. 127 ústavy mohol sťažovateľ namietat pre porušenie jeho základných práv. Uvedené stanovisko nebolo prijaté na základe iniciatívy sťažovateľa ani v súvislosti s konaním v jeho veci a netýka sa ani jeho individuálnej záležitosti tak, ako to vyžaduje čl. 127 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických alebo</p>

	<p>právnických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv alebo slobôd. Už zo samotného znenia bodu 3 sťažovateľom navrhovaného výroku rozhodnutia (ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný): „Zrušuje sa stanovisko Trestnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. Tpj 78/2011 zo dňa 12. 12. 2011 nakoľko nezabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto nie je v plnom rozsahu aplikovateľné v konaniach pred všeobecnými súdmi, ako aj v konaniach pred Ústavným súdom SR“, je zrejme, že sťažovateľ ho neuplatňuje v súvislosti s porušením jeho základných práv, keďže nenamietala porušenie jeho konkrétnych základných práv týmto stanoviskom (nežiada vysloviť porušenie konkrétne a určito označeného základného práva zaručeného ústavou práve týmto stanoviskom, ale rozhodnutiami vydanými v jeho trestnej veci), a navyše nerobí tak vo vzťahu k svojej osobe, ale zovšeobecňuje to na neurčité osoby – adresátov (nekonkretizovaných základných práv), preto v tejto časti nemožno považovať sťažnosť za podanú v súlade s požiadavkami čl. 127 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na uvedené úloha ústavného súdu spočívala predovšetkým v posúdení, či v danom prípade bolo rozhodnutie najvyššieho súdu dostatočne odôvodnené, či netrpelo svojvôľou, a teda či ho možno považovať za ústavne konformné.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dal presvedčivé odpovede na všetky pre konečné rozhodnutie podstatné, skutkové a právne otázky. Opísal skutky, pre ktoré bol sťažovateľ trestne stíhaný a odsúdený, uviedol, ktoré konkrétne ustanovenia Trestného zákona boli vo veci sťažovateľa použité ako ich bolo potrebné interpretovať a aplikovať. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom použitý výklad odporoval zneniu, zmyslu alebo účelu príslušných zákonných ustanovení (Trestného zákona). Podľa názoru ústavného súdu preto dovolací súd tak ako rozhodol, rozhodnúť mohol. Jeho rozhodnutie netrpí vnútornou rozpornosťou, nie je nelogické, jeho výrok má dostatočnú oporu v odôvodnení, a preto je ústavne akceptovateľné a nevyžaduje zásah zo strany ústavného súdu.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na prezumpciu neviny zaručeného v čl. 50 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu z 5. novembra 2014 a uznesením najvyššieho súdu z 30. novembra 2015</p> <p>Aj v tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená, a to už na prvý pohľad, keďže k porušeniu tohto základného práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy dochádza pri prezumovaní viny v priebehu trestného konania v období pred vydaním konečného rozhodnutia o vine. V danej veci boli sťažovateľom napadnuté konečné rozhodnutia v merite veci, t. j. rozhodnutiami, ktorými bola vina sťažovateľa vyslovená. Zjavne teda nedošlo a ani nemohlo dôjsť k naplneniu podmienok pre vyslovenie porušenia základného práva ustanoveného týmto článkom ústavy či už rozhodnutím krajského súdu alebo najvyššieho súdu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 142/2015, III. ÚS 717/2016
súvisiace právne predpisy	zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov
klúčové slová	právna kvalifikácia-právna kvalifikácia trestného činu trestné konanie stanovisko-Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Nález - priet'ahy:

spisová značka	III. ÚS 680/2016
populárny názov	Extrémne priet'ahy a efektívny postup znalca
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a	Nález - Nález

spôsob vybavenia	
dátum rozhodnutia	21.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pre účely posudzovania priet'ahov v konaní všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia v procesnom postavení navrhovateľov sa podaním návrhu 28. septembra 1996 domáhali vypratania nehnuteľnosti a zákazu užívania nehnuteľnosti proti odporkyni a súčasne žiadali zaplatenie náhrady škody. Konanie dosiaľ nebolo právoplatne skončené.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prejednávanej veci. Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.</p> <p>Ústavný súd nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že ide o právne zložitú vec, a konštatuje, že v danom prípade ide o bežnú súčasť sporovej agendy na všeobecných súdoch, pričom podklad pre rozhodnutie tvorí súdnu praxou ustálená a používaná právna úprava. Výklad a používanie tejto právnej úpravy sú stabilizované a na tento spor sa vzťahuje dostatok judikatúry všeobecných súdov. Vzhľadom na uvedené je možné danú vec považovať po právnej stránke za štandardnú, teda nie za právne zložitú. Naopak, po skutkovej stránke je podľa názoru ústavného súdu predmetné konanie potrebné vyhodnotiť ako zložitú, na posúdenie ktorého bolo nevyhnutné mať k dispozícii špecifické odborné posudky o danej záležitosti, čo nebolo možné bez nariadenia zložitého znaleckého dokazovania. O skutkovej zložitosti svedčí aj to, že sťažovatelia v priebehu konania opakovane upresňovali, menili a doplňovali svoj žalobný návrh, čo malo nepochybne vplyv na rozsah a potrebu dokazovania v danej veci. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že na doterajšiu dĺžku konania mali podstatný vplyv aj úkony, resp. správanie sťažovateľov.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a v zhode s hodnotením vysloveným v náleze ústavného súdu pod sp. zn. II. ÚS 704/2015 z 10. augusta 2016 predovšetkým konštatuje, že viac ako dvadsaťročné celkové trvanie napadnutého konania je už samo osebe neprimerané, aj keď sa predmetný spis približne poldruha roka nachádzal na krajskom súde, pol roka na najvyššom súde a tri mesiace na ministerstve spravodlivosti, toto obdobie nemožno pričítať na vrub okresnému súdu. Okrem uvedeného účastníci konania si „boli vedomí prekážky postupu konania, ktorá spočívala v súbežne prebiehajúcim konaní vedenom pod sp. zn. 4C/204/1996“, a preto rešpektovali, že napadnuté konanie bolo od 2. marca 2000 do 22. júna 2002 (dva roky a tri mesiace) fakticky prerušené, pretože úzko súvisí s neukončeným uvedeným sporovým konaním, a od 26. mája 2003 do 9. decembra 2008 (päť rokov a sedem mesiacov) bolo napadnuté konanie aj právoplatným uznesením č. k. 9 C 171/96-160 prerušené. Podľa konštantnej judikatúry pritom ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné priet'ahy v súdnom konaní. Na strane okresného súdu teda minimálne 10 rokov existovala tolerovateľná prekážka jeho postupu, ktorá spočívala jednak v prerušenom konaní (počas ktorého okresný súd pravidelne sledoval stav súvisiaceho konania sp. zn. 4 C 204/96) a tiež v tom, že okresný súd z dôvodu využitia právnych prostriedkov nápravy účastníkmi konania nemal k dispozícii predmetný spis.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že v doterajšom priebehu sa nevyskytlo v postupe okresného súdu významnejšie obdobie úplnej nečinnosti, no v súvislosti s uvedeným však ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústreďená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Všeobecný súd v súvislosti s činnosťou ustanovených znalcov, ktorí nedodržali ustanovené lehoty na</p>

	<p>vypracovanie a predloženie znaleckých posudkov</p> <p>Neefektívna činnosť okresného súdu by v tomto prípade sama osebe nemusela nadobudnúť charakter zbytočných prietáhov, avšak v kontexte neobvykle dlhého trvania napadnutého konania už nie je ospravedliteľná, pretože nie vždy sa vykonávali vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa účastníci konania, a teda aj sťažovatelia v predmetnej veci nachádzali.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 171/96 porušené boli.</u></p> <p><u>Sťažovateľom priznal finančné zadost'učinenie v sume po 1 000 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 111/01, IV. ÚS 101/03
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	nehnutelnosť nájom a podnájom-úhrada nájomného

spisová značka	III. ÚS 714/2016
populárny názov	Extrémne prietahy a zložitosť veci
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.02.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ani zložitosť sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prietahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu alebo inými nedostatkami v činnosti súdu.
skutkový stav a základné fakty	Okresnému súdu Dolný Kubín bol 27. mája 1997 doručený návrh na vypratanie nehnuteľnosti spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia. V súvislosti s prechodom výkonu súdnictva na novozriadený okresný súd na základe zákona č. 511/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmenách iných zákonov, bola 1. januára 2008 predmetná vec odovzdaná na vybavenie Okresnému súdu Námestovo, kde jej bola pridelená nová spisová značka 2 C 140/2008. V súčasnosti je konanie právoplatne skončené. Uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť 19.10.2016. V súčasnej dobe sa rozhoduje o trovách konania.
z odôvodnenia	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokovanej veci. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľ v procesnej pozícii žalobcu „o vypratanie nehnuteľnosti“, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, hoci pripúšťa, že dĺžka napadnutého konania bola čiastočne závislá od skutkovej, ako aj právnej náročnosti prerokovanej veci. Ústavný súd však poukazuje na skutočnosť, že ani zložitosť sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prietahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu alebo inými nedostatkami v činnosti súdu.

	<p>Dalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ významne neprispel k doterajšej dĺžke napadnutého konania a v priebehu konania poskytol primeranú súčinnosť a na výzvy okresného súdu reagoval včas.</p> <p>Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.</p> <p>V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že napadnuté konanie pôvodne začalo na Okresnom súde Dolný Kubín 27. mája 1997. Na Okresnom súde Dolný Kubín prebiehalo toto konanie pod sp. zn. 5 C 383/1997, a to až do 31. decembra 2007, keď v rámci transformácie súdnictva na základe zákona č. 511/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmenách iných zákonov, výkon súdnictva v tejto veci prešiel od 1. januára 2008 na okresný súd ako novovzniknutý súd.</p> <p>Ústavný súd namietané konanie posudzoval ako celok, t. j. vrátane obdobia, v ktorom bol vo veci príslušný konať Okresný súd Dolný Kubín, teda od 27. mája 1997. Vychádzal pritom zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej súčasťou prechodu výkonu súdnictva je aj prenesenie zodpovednosti za prietahy v konaní z odovzdávajúceho súdu na súd nadobúdajúci (napr. IV. ÚS 218/08, III. ÚS 38/2010, III. ÚS 76/2010).</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 140/2008 porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Námestovo prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 140/2008 konal bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 4 000 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 47/96, III. ÚS 173/03
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prietáhov prietahy v konaní-neeфекtívny postup prietahy v konaní-extrémne konanie-zastavenie vypratanie

spisová značka	III. ÚS 763/2016
populárny názov	Opakované prietahy v konaní
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.02.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je účastníkom konania vedeného na základe ním podaného návrhu na ochranu osobnosti, ktorý podal prvostupňovému súdu 22. novembra 1999. O porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných

	<p>prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v označenom konaní krajského súdu v minulosti rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 420/08 zo 14. mája 2009. Sťažovateľ uviedol, že po nadobudnutí právoplatnosti označeného nálezu ústavného súdu vydal prvostupňový súd rozsudok, ktorý bol na základe odvolania odporcu zmenený rozsudkom krajského súdu zo 17. júla 2013 tak, že návrh sťažovateľa bol zamietnutý. Predmetný rozsudok krajského súdu však bol na základe dovolania sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu zo 14. apríla 2016 zrušený a vec sa v súčasnosti nachádza na druhostupňovom súde (krajskom súde).</p>
z odôvodnenia	<p>Otázku existencie zbytočných prieťahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd skúma s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľa preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitost', ďalej správanie sťažovateľa v priebehu konania a napokon aj postup krajského súdu.</p> <p>Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. faktickú a právnu zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania je uplatnený nárok na ochranu osobnosti v kolízii so slobodou prejavu médií, teda predmet, ktorý tvorí pravidelnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov pokrytú rozsiahlou judikatúrou tak všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu a tiež judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, vec teda nemožno považovať za právne zložitú. Na základe priebehu namietaného konania krajského súdu v posudzovanej etape konania, počas ktorej odvolací súd čiastočne opakovane a dopĺňal dokazovanie, možno urobiť záver o čiastočnej faktickej zložitosti veci, ktorá sa v určitej, avšak nie zásadnej miere premietla do dĺžky posudzovaného konania.</p> <p>V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prieťahov v súdnom konaní ústavný súd nezistil okolnosti, ktoré by signalizovali pasivitu zo strany sťažovateľa ako účastníka konania.</p> <p>Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup krajského súdu.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní postupu krajského súdu v posudzovanej etape namietaného konania dospel k záveru, že nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, boli zistené obdobia nečinnosti (v celkovom rozsahu jedného roka a piatich mesiacov), v ktorých krajský súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, ako aj jeho neefektívna činnosť.</p> <p>Neefektívnosť postupu krajského súdu potvrdzuje zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu, v ktorom ako výhradu zdôvodňujúcu zrušenie rozhodnutia druhostupňového súdu najvyšší súd uviedol nekomplexné, a teda nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že v dôsledku neefektívneho postupu krajského súdu vo veci sťažovateľa vedúceho k zrušeniu jeho rozhodnutia došlo k zbytočnému predĺženiu súdneho konania.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 175/2016 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 420/08 zo 14. mája 2009 porušené bolo. Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 500 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07</p>
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	<p>ochrana osobnosti prieťahy v konaní-nečinnosť</p>

	prieťahy v konaní-právna a faktická zložitosť veci prieťahy v konaní-neeefektívny postup odvolanie-odvolacie konanie prieťahy v konaní-opakované
--	---

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.